

REBECCA
WINTERS

Netyčia įsimylėję

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

**Rebecca
Winters**

NETYČIA ĮSIMYLĖJĘ

Trijų knygų serija
„Paryžiaus romantika“.
Pirma knyga

Versta iš: Rebecca Winters, Capturing the CEO's Guarded Heart, 2022

© Rebecca Winters, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2024

© Ana Gorbatoва, knygos dizainas, 2025

© iStockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2025

ISBN 978-609-03-1048-9

Elektroninė versija © [Knygute.lt](https://knygute.lt), 2025

Paryžiaus trečiojo civilinio skyriaus ekspertas, arba vyriausiasis teismo posėdžio teisėjas, trinkelėjo plaktuku.

– Byloje Koseliai prieš Mersjė laimi ieškovas.

Taip!

– Atsakovas turės sumokėti baudą už sukčiavimą. Jei abiejų pusių teisininkai neprieštarauja susitikti mano kabinete, teismo posėdis baigtas.

Ačiū, vyriausiasis teisėjau.

Anelisa Lavinji, laimėjusi savo pirmą bylą atstovaudama Koselių bendrovei, netvėrė džiaugsmu. Netrukus paskambinusi tėčiui Hugui Lavinji praneš šią malonią žinią. Prieš trejus metus jos tėvas susidraugavo su pasaulyje gerai žinomu Luisu Koseliu. Tiesa, juodu suvedė verslo reikalai, bet Anelisa taip ir nesuprato, kodėl ši draugystė jam tokia svarbi.

Baigusi teisės mokyklą, Anelisa pradėjo dirbti teisininke tėvo įmonėje. Jis prekiaavo polimerais ir elektronika. Pas tėtį išdirbus vos porą mėnesių, vieną dieną jo kabinete pasirodęs Luisas Koselis pasiūlė Anelisai darbą savo bendrovėje – tapti viena iš viešbučių skyriui atstovaujančių

teisininkų. Koselių verslo imperija, uždirbanti milijardus, buvo įtraukta į Prancūzijos ekonomiškai didžiausią įtaką darančių įmonių penketuką.

Tėvai ją ragino priimti pasiūlymą dirbti Luiso bendrovėje. Jų nuomone, didelė garbė, kad Luisas pakvietė. Tikino, jog Koseliai ją, kaip darbuotoją, labai vertins.

Anelisą iš dalies toks tėvų palaikymas stebino, nes po sužadėtinio mirties jie dukrą labai saugojo. Stengėsi parodyti, kaip stipriai ją myli, gynė nuo įkyrios žiniasklaidos, besidominčios Anelisa tik todėl, kad jos tėvas – žinomas žmogus. Jai toks palaikymas buvo itin svarbus. Ji vienturtė, todėl nieko keista, jog tėvai su dukra labai artimi. Gal net per daug?

Šiandien laimėjusi bylą įgijo pasitikėjimo savimi. Anelisa įrodė, kad nusprendusi dirbti Luiso Koselio bendrovėje pasielgė tinkamai. Džiaugėsi tapusi savarankiškesnė. Jai patiko jaustis nepriklausomai ir gyventi vienai.

Vyresnysis *Koselių viešbučių* teisininkas, Anelisos vadovas Seržas Tibo linktelėjo leisdamas jai išeiti, o pats ketino šiek tiek užtrukti. Ji grįš į savo butą pavalgyti, o vėliau ateis į biurą.

Anelisa su lagaminėliu rankoje išėjo iš teismo salės Teisingumo rūmuose ir pasuko prie kitoje

Rūmų bulvarų tilto pusėje laukiančio įmonės limuzino.

Buvo nuostabi gegužės popietė, kaip įprastai. Sietų saloje buvo šimtai turistų, Teisingumo rūmų pastatas – pačioje Paryžiaus širdyje.

Kiekvienas laivo formos salos Senos upėje kampelis priminė šviesų miesto istoriją. Vaikščiūdama šiomis gatvelėmis, Anelisa niekada nepamiršdavo kitados čia gyvenus Prancūzijos karalių. Vis dar galima aplankyti tryliktame amžiuje karaliaus Liudviko įkurtą Šventąją koplyčią. Ši šventa vieta žymi dėl Biblijos scenas vaizduojančių išskirtinių vitražų. Tiek daug istorijos...

Žavėdamasi ją supančiais vaizdais, Anelisa įsėdo į limuziną ir paprašė vairuotojo nuvežti į butą Marė rajone. Ten daugybė išskirtinių pastatų akmeniniais fasadais, gatvelės grįstos akmenimis, Anelisa jautėsi, lyg gyventų romantiškiausiais Prancūzijos laikais. Keli Marė rajono pastatai priklausė Koselių šeimai. Buvusiuose rūmuose, erdviame, dviejų aukštų pastate, įsikūrusi bendrovės būstinė.

Netoliese, gretimame kvartale, stovintys dar vieni buvę rūmai atnaujinti. Kartkartėmis juose viešėdami mieste apsistodavo gausios Koselių šeimos nariai, juose apsigyvendavo ir Luisas

Koselis. Jam maistą ruošdavo virtuvės darbuotojai. Luisas tą vietą vadino *palais*¹.

Jis primygtinai reikalavo, kad Anelisa gyventų laisvame bute pirmame aukšte, kuriame paprastai apsistodavo į Paryžių atvykusi jo vyriausioji dukra. Luisas tikino, kad Anelisa turėtų čia atsikraustyti, nes nuo šių namų iki darbo vos keli žingsniai. O iš tėvų namų prabangiame šešioliktame rajone jai tektų į darbą važiuoti pusę valandos.

Kaip pasisekė.

Prieš pusantrų metų automobilio avarijoje žuvus Andrė Navarui, ji netikėjo, kad kada nors ir vėl jausis laiminga. Anksčiau Anelisos gyvenimas buvo kupinas meilės, o netikėta sužadėtinio žūtis ją stipriai paveikė. Ji atsiribojo nuo žmonių, nenorėjo baigti teisės mokslų. Svajonė tapti Andrė žmona ir keliaujant kartu dirbti subyrėjo į šipulius. Jos ką tik inžinerijos mokslus baigusio brangiojo Andrė nebebuvo tarp gyvųjų.

Ji – multimilijonieriaus Hugo Lavinji dukra, todėl žiniasklaidoje šiai nelaimei buvo skirta nemažai dėmesio. Žurnalistai aptarinėjo jos

¹ Rūmai (pranc.).

gyvenimą, netgi tvirtino, jog dėl sužadėtinio mirties išgyvenamo skausmo jos karjera teisės srityje baigta. Žiniasklaida šaltakraujiškai tikino, kad tai nesvarbu – juk vieną dieną ji paveldės tėvo turtus.

Tie žiaurūs, baisūs žodžiai įskaudino Anelisą, sukėlė pyktį. Kaip jie drįso? Šitai privertė kurį laiką pamiršti sielvartą, baigti mokslus, bet naktimis ji verkdavo ilgėdamasi André.

Laimė, nuo to įvykio praėjo nemažai laiko ir šiandien ji jautėsi kitaip. Naujoji darbo vieta Koselių versle padėjo pamiršti juodžiausias dienas, suteikė galimybę viską pradėti iš pradžių. Jai pavyko įrodyti Mersjė sukčiavus, vadinasi, Luisas Koselis nesigailės ją pasamdęs. Kol kas ne. Nesigailės, jei ji galės jam padėti.

Pervaziavęs per kiemą limuzinas pro fontaną pasuko prie paradinių durų. Išlipusi Anelisa padėkojo vairuotojui ir praėjusi pro du apsaugos darbuotojus įžengė į pastatą.

Įeinančius ir išeinančius žmones stebėjo netoli durų prie stalo sėdintis maždaug penkiasdešimties metų apsaugos darbuotojas. Su juo piktai kalbėjo patraukli brunetė. kažkas negerai.

Sumišęs darbuotojas linktelėjo Anelisai.

- Skambino jūsų tėvas, *madmuazele* Lavinji, prašė jam paskambinti.

Tiesa. Teismo rūmuose ji išjungė mobilųjį telefoną. Jos tėvai, ypač tėtis, nekantravo sužinoti, kaip pasisekė su pirma byla.

- *Merci*, Gajau. Dabar pat tai padarysiu.

Anelisiai koridoriumi artėjant prie savo buto, už nugaros pasigirdo žingsniai.

- Palaukite, *madmuazele* Lavinji!

Atsisukusi išvydo paskui ją skubančią moterį. Anelisa pažino keliuose draminiuose serialuose vaidinusią prancūzų televizijos žvaigždę. Tik neatsiminė nei serialų pavadinimų, nei aktorės pavardės.

Rudomis akimis ilgomis blakstienomis *vedette*² nužvelgė Anelisą.

- Kaip suprantu, čia gyvenate.

- Taip.

- Kaip tai *pasiekėte*?

Sukryžiaavusi rankas ji priminė prasikaltusio mokinio pasiaiškinimo laukiančią mokytoją. Regis, ši moteris norėjo čia gyventi. Veikiausiai Gajus jai paaiškino, kad tam reikia gauti kvietimą. Kažin kodėl ši žvaigždė nepaprašė savo

² Žvaigždė (pranc.).

agento pagalbos?

Bet kodėl ši moteris manė turinti teisę gyventi viename iš to namo butų? Čia apsistoja tik Koselių šeimos nariai ir jų draugai. Galbūt ši moteris *draugė*? Ypatinga draugė, gal vieno iš Koselių šeimos vyrų buvusi mylimoji?

Galiausiai moteris kilstelėjo išriestą antakį.

– Ko gero, nepasakysite.

Dėl Dievo meilės. Moteris labai nusiminusi.

– Nesuprantu, ko jūs norite.

– Apartamentų, žinoma, bet prie stalo sėdintis darbuotojas niekuo negali padėti.

– Tai ne viešbutis. Veikiausiai jums teks pasikalbėti su Koselių bendrovės vadovu.

– Ar *jūs* taip pat tai darėte? – Griežtas tonas paaiškino, kodėl Gajus atrodė sumišęs. – Argi jis nėra toks senas ir beviltiškas kaip Matūzalis?

Tik ne Luisas Koselis. Širdyje šis vyras jaunas. Anelisei jis labai patinka, ta moteris klysta.

– Tai nuostabus žmogus. Jei man atleisite, turiu kai kam paskambinti.

Įėjusi į savo butą, Anelisa susisieko su kambarių priežiūros tarnyba ir užsisakė maisto, išsimaudė, tada paskambinusi tėčiui papasakojo, kaip sekėsi teisme.

– Kaip žinai, išsiaiškinau, kad Mersjė įmonės

atstovas laiku neatsiuntė dokumentų, todėl įmonė nebuvo sujungta su Koselių bendrove. Tai įrodę, gausime šešis milijonus eurų.

– Mano dukrelė! Labai tavimi didžiuojusi, džiaugiuosi.

Rodės, jis dar niekada nebuvo toks laimingas.

– Ačiū, tėveli. Aš taip džiaugiuosi.

– Ką šiandien veiksi?

– Grįšiu į darbą, bet vakare su tavimi ir mama pasimatysime. *Bientot*.

Nikui Koseliui išeinant iš dušo savo bute *palais*, suskambėjo laidinis telefonas. Jis ką tik privačiu lėktuvu iš Šalon Šamforželio pietų Prancūzijoje parskrido į Paryžių. Artimiausias oro uostas buvo už dvidešimt penkių kilometrų nuo Koselių šeimos narių namų La Rasinezo miestelyje. Jo tėvas Luisas susirgo, tad nuo šiol gyvens ten, juo rūpinsis dukros su šeimomis.

Tėvas Nikui patikėjo prižiūrėti *Koselių viešbutius*, tačiau šis darbas jam ne prie širdies. Mėliau ir toliau su broliu Rauliu dirbtų kituose bendrovės skyriuose čia, Paryžiuje. Skirtingi skyriai rūpinosi eksporto, gamybos, prabangių automobilių reikalais, viename įkurta sunkvežimių įmonė. Bet broliui Žanui Luisui prieš dešimt

metų pradėjus tarnauti kariuomenėje, tapo aišku, kad nuo šiol viešbučių verslu teks rūpintis arba Nikui, arba Rauliui.

Tėtis metė į viršų monetą. Jei iškris herbas, darbas atiteks Nikui, jei skaičius – Rauliui. Iškrito herbas. Raulis dėl to taip pat nesidžiaugė. Broliai buvo lyg dvi obuolio puselės, jiems patiko dirbti kartu. Nežinia, kodėl tėtis nepaprašė jų pusbrolio Paskalio perimti viešbučių valdymo. Nikas su Rauliu bent jau vadovavo verslui iš tos pačios vietos. Ir abu nakvojo čia, *palais*, taigi, susitikdavo, bet nedažnai, nebent susitardavo.

Priėjęs prie telefono, Nikas pakėlė ragelį.

– *Oui*³?

– *Pardon*, Nikolai. Sveikas sugrįžęs. Skambina Gajus iš fojė. Čia ką tik ir vėl buvo *madmuazelė* Lafrenjė, klausinėjo apie jus. Norėtų čia apsigyventi. Pasakiau, kad tai neįmanoma. Prašo ne pirmą kartą, žinote, ką turiu galvoje.

Deja, Nikas *žinojo*.

– Ji manė, kad į Paryžių grįšite aną savaitę, užsukdavo čia kasdien, teiravosi apie jus. Tikisi,

³ Taip (pranc.).

kad jai paskambinsite.

Nikas suraukė tamsius antakius.

– Ar turite jos telefono numerį?

– Taip.

– Duokite man, viskuo pasirūpinsiu. *Merci*, Ga-jau.

Baigęs pokalbį, padėjo ragelį. Babetė Lafrenjė. Tik šito ir trūko. Ambicinga aktorė ugningomis akimis, nepaliko jo ramybės. Jiedu daugiau nei prieš mėnesį susipažino vienoje įmonės automobilių atstovybėje, Nikas ten lankėsi sprendamas darbe iškilusią problemą.

Vidutinio amžiaus vadybininkas Pjeras, susitikęs su Niku ar Rauliu, netverdavo džiaugsmu. Tą dieną jį taip sužavėjo prabangių automobilių apžiūrėti atvykusi televizijos žvaigždė, jog nesusilaikė nesupažindinęs jos su Niku. Vos pažvelgusi į jį, iškart pamiršo vadybininką ir užsiėmė, kad įsigyti automobilį padėtų Nikas.

Ji elgėsi įžūliai, prašė, kad Nikas ją pavėžėtų bugačiu, kurį nutarė pirkti. Tiesa, Nikas atkreipė dėmesį į gražius, egzotinius jos veido bruožus, bet reiklumas buvo atgrasus, tad atsiprašęs pasišalino.

Veikiausiai iš automobilių pardavimo vadybininko Babetė sužinojo, kur jis gyvena. Nuo tada

vargšeliui Gajui sėdint prie stalo teko kęsti jos skambučius ir apsilankymus. Nikui dar šiandien ką nors teks sugalvoti, bet padarys tai vėliau, grįžęs iš biuro, kuriame ilgus metus dirbo jo tėvas. Kitados Nikas visiems įmonės *Koselių viešbučiai* darbuotojams prisistatė kaip naujasis vadovas, o dabar paskambinęs taip pasikalbės su *madmuazele* Lafrenjė, kad ši daugiau niekada nekvaršins jam galvos.

Apsirengęs kostiumą, užsirišo kaklaraištį ir, išėjęs iš *palais*, pasuko į biurą. Pamatė į tą pačią pusę einančią liekną, šviesiaplaukę moterį. Dėvėjo dviejų dalių tamsiai mėlyną dalykinį kostiumėlį, rankoje nešėsi lagaminėlį, plaukus buvo susisegusi, bet Nikas veido neįžiūrėjo.

Dėmesį patraukė kai kas išskirtinio. Energingai žingsniuodama ilgomis kojomis atrodė lyg pakylėta, galbūt dėl to, kad buvo penktadienis. Koks tai turėtų būti jausmas?

Nikas nustebo pamatęs, jog Koselių bendrovėje laiptais ji lipo, lyg tiksliai žinodama, kur eina. Susidomėjęs jis šį kartą nė nepasinaudojo asmeniniu liftu, kylančiu tiesiai į kabinetą. Nusėkė jai iš paskos į viešbučių skyrių antrame aukšte. Priėjusi prie bendroje patalpoje stovintio registratoriaus stalo, ji uždarė duris....